

Γράφει ο **Ειρηναίος Μαράκης**

Η δυναμική της Οκτωβριανής Επανάστασης, της πρώτης εργατικής, διεθνιστικής και σοσιαλιστικής επανάστασης στην σύγχρονη ιστορία, ξέφυγε πολύ γρήγορα από τα στενά όρια της ρώσικης επικράτειας, επηρεάζοντας άμεσα και ριζικά πολιτικά, πολιτιστικά και κοινωνικά τα προοδευτικά και ριζοσπαστικά κινήματα στην Ευρώπη του Μεσοπολέμου και της καπιταλιστικής παρακμής εκείνης της περιόδου.

Η Οκτωβριανή Επανάσταση ανέδειξε και απέδειξε πως «κάθε μαγείρισσα μπορεί να κυβερνάει» και «πως ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός». Αυτά τα διδάγματα, που οπωσδήποτε εκφράζουν μια αναγκαιότητα, έρχονται αυτή την περίοδο, εκατό ολόκληρα χρόνια από την πραγματοποίηση της Επανάστασης, για να εμπνεύσουν τους εργαζόμενους που αναζητούν πραγματική διέξοδο στα προβλήματα τους και που παράλληλα ανησυχούν με τη δράση τους τα αστικά επιτελεία σχετικά με την ζωντανή, επίδραση των ιδεών και των κατορθωμάτων ενός παρελθόντος που έμοιαζε ξεχασμένο. Κι εδώ είναι που η εργατική τάξη, το κίνημα και οι αγώνες του μαζί με την σύγχρονη αντικαπιταλιστική Αριστερά έχουν δείξει πως όχι μόνο η ιστορία δεν τελείωσε το 1989, όπως μας πληροφορούσε άλλοτε η φιλελεύθερη δημαγωγία ή ότι γκρεμίστηκε ο “σοσιαλισμός” όπως πενθούν μέχρι σήμερα τα σταλινικά κόμματα αλλά ότι αυτός, ο άλλος, εφικτός κόσμος, δείχνει ότι μπορεί από τους αγώνες του σήμερα κι όχι σε κάποιο ακαθόριστο μέλλον να γίνει πραγματικότητα.

Τα βιβλία του Αμερικανού δημοσιογράφου Τζον Ριντ αποτελούν ζωντανές και πλούσιες μαρτυρίες και ντοκουμέντα εκείνης της περιόδου που κάθε αγωνιστής απαραίτητως πρέπει να διαβάσει. Δεν θα προχωρήσουμε σε περαιτέρω ανάλυση των βιβλίων αυτών που ο καθένας κι η καθεμία μπορεί να βρει είτε διαδικτυακά, είτε στις έντυπες εκδόσεις τους από την Σύγχρονη Εποχή (με μία άθλια εισαγωγή η οποία δικαιολογεί εκ των υστέρων την πολιτική της σταλινικής γραφειοκρατίας και εξαφανίζοντας, παλιά μου τέχνη κόσκινο, την δράση του Λέοντα Τρότσκι προκαταλαμβάνοντας με αυτό τον τρόπο την κρίση του αναγνώστη) και το Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο αντίστοιχα. Τέλος να υπενθυμίσουμε ότι ενώ “Οι Δέκα Μέρες...” είχαν θετικής αποδοχής από τον Λένιν, έγραψε τον πρόλογο στην αμερικανική έκδοση, από την σταλινική γραφειοκρατία γνώρισαν μόνο την λογοκρισία. Ήταν βλέπετε ένα “τροτσκιστικό” έργο...

«Ανάμεσα στις κακοήθειες και τα ψέματα που διαδίδονται παντού ενάντια στη Ρωσία των Σοβιέτ, ακούει κανείς κραυγές πανικού: ‘Δεν υπάρχει ίχνος κυβέρνησης στη Ρωσία! Δεν έχουν καμιά οργάνωση οι ρώσοι εργάτες! Δεν πρόκειται να λειτουργήσει το σύστημα! Δεν θα λειτουργήσει!’

Είναι μια μεθοδευμένη και συστηματική συκοφάντηση της επανάστασης. Όπως το ξέρουν όλοι οι πραγματικοί σοσιαλιστές, κι όπως μπορούμε να καταθέσουμε όλοι εμείς που είδαμε από κοντά τη Ρώσικη Επανάσταση, σήμερα υπάρχει στη Μόσχα, σε κάθε πόλη και σε κάθε οικισμό της ρώσικης γης, ένα σύνθετο πολιτικό οικοδόμημα που το υποστηρίζει η μεγάλη πλειονότητα του λαού και που λειτουργεί με έναν τρόπο τόσο ικανοποιητικό όσο μπορεί να λειτουργεί μια νεογέννητη λαϊκή κυβέρνηση.

Οι εργάτες κι οι εργάτριες της Ρωσίας, κάτω από την πίεση των αναγκών και των απαιτήσεων της ζωής, δημιούργησαν μια οικονομική οργάνωση που γρήγορα μετασχηματίζεται σε μια αληθινή εργατική δημοκρατία. Με αυτό το κείμενο επιχειρώ να δώσω ένα περιγραφικό σχήμα της δομής του κράτους των

Σοβιέτ».

Τζον Ριντ, Νοέμβρης 1918